

nyttelse, men i Kjøbstæderne er det ingenlunde Tilfældet. Der er nemlig Kirkeinspektionen, forsaavidt der ikke er noget Menighedsraad, Organet for Sognemenigheden, og uden Kirkeinspektionens Samtykke har det hidtil ikke været tilstedt nogen Anden end Sognepræsten at benytte Kirken, og selv han har uden saadan Tilladelse kun kunnet benytte den overensstemmende med dens egentlige Bestemmelse. Selv om man nu vilde gaa saa vidt, at man vilde sige, at Sognepræsten skal kunne disponere over Kirken, kan jeg dog i ethvert Fald ikke anse det for rigtigt, at tillige den residerende Kapellan skal have en saadan Dispositionsret, og det saa meget mindre, som der imellem Sognepræsten og den residerende Kapellan saare ofte er meget forskellige Meninger ogsaa i religiøs Henseende, og dersom man nu vilde tillade Sognepræsten at lade sine Meningsfæller benytte Kirken og ligeledes tillade den residerende Kapellan at overlade de Præster, som nærme sig mest til hans Anskuelse, Benyttelsen af Kirken, saa forekommer det mig, at der af en saadan Foranstaltning, hvortil der ikke er allerringeste Trang, vilde kunne opstaa et unødigt Emne til Riv og Splidagtighed.

Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, at Kirkeinspektionens Mening om Overladelsen af Kirker i Kjøbstæderne fremdeles blev raadende. Det forekommer mig derhos, at man maa være overmaade uvisom, dersom man ikke, i det Mindste foreløbig, kan lade sig berolige ved de Love, der ere gjældende med Hensyn til Kirkerne Benyttelse med Hensyn til Sognebaandsløsernes Afgang til at benytte Kirken til Foretagelse af forskellige kirkelige Handlinger. Det forekommer mig, at man saa meget mere kunde lade sig berolige derved, som Valgmenighedsloven allerede i næste Session skal til Revision, hvor altsaa alle eller i det Mindste den vigtigste Del af disse Spørgsmaal, og navnlig det meget tornefulde Spørgsmaal, som findes i § 5, nødvendig maa komme til en Forhandling og finde deres Løsning. Denne § 5 indeholder jo en meget væsentlig Forandring i Anordningen af 2den Oktober 1862, idet denne Anordning kun taler om, at de, som have løst Sognebaand,

skulle have Ret til Enhver for sit Bedkommende at lade forrette Barnebaab, Brudevielse og Bigtale i deres Sognekirke, samt Jordpaa-kastelse og Gravtale paa deres Sogns Kirkegaard ved den Præst, til hvem de have sluttet sig, hvorimod det foreliggende Lovforslag tillige omhandler den Ret, at man skal kunne lade den uedkommende Præst, den Præst, til hvem man har løst Sognebaand, holde Skriftemaal og Altergang i Kirken. Dette forekommer mig nu at være at gaa alt for vidt, især naar der maaste kun er nogle ganske enkelte Medlemmer af den store Sognemenighed, der kunde ønske, at disse sakramentale Handlinger skulde foregaa i Sognekirken, og det maaste paa en Maade, som vilde komme i Strid med, hvad den hele øvrige store Sognemenighed fandt rigtigt; disse Handlinger ere jo nemlig saadanne, hvis Foretagelse paa den ene eller den anden Maade let vækker overmaade megen Splid blandt Menighedens Medlemmer, og i Kjøbstæderne er der virkelig ikke nogen Trang til at udvide den bestaaende Anordning saa vidt, som her er foreslaet. Jeg finder derhos, at der her aldeles mangler den Bestemmelse, som indeholdes i Anordningen af 2den Oktober 1862, om, at Kirkeinspektionens, Biskoppen, skal have Ret til, naar den Maade, hvorpaa en saadan uedkommende Præst holder Altergang og Skriftemaal, vækker Forargelse, da at berøve ham den givne Tilladelse. Jeg veed ikke, hvorledes der efter denne Lov skulde forholdes, dersom det Tilfælde indtraadte, at en Præst fra en anden Menighed forrettede disse hellige Handlinger paa en Maade, som vakte Forargelse i hele den øvrige Menighed. Skulde der da ikke være Nogen, som kunde fratage ham den Ret, han tidligere havde faaet til at udføre disse Handlinger? Det forekommer mig dog at være saa unaturligt som vel muligt, om dette ikke kunde ske, idet det ellers let kunde føre til Splid i Menigheden. Men, som sagt, jeg kan ikke se, at der er nogen Trang til allerede nu at tage alle disse Spørgsmaal under Overvejelse, idet de nødvendigvis maa komme til at ligge for igjort i næste Session. — Hvad § 6 angaar, da er den affattet saaledes, at det egentlig bliver Sognepræsten, der kan give Tilladelse